

Abstrakt

Tato práce se věnuje české zahraniční politice ve vztahu k evropské integraci v letech 1992 až 1997. Česká republika krátce po svém založení procházela obdobím velkých změn a vytvářením ústavních zvyklostí při rozdělení pravomocí v její zahraniční politice, které vedlo ke střetům mezi aktéry o výkladu přidělených kompetencí. V práci jsou zkoumány a komparovány jednotlivé koncepty evropské integrace hlavních aktérů ve vztahu k Evropské unii od roku 1992 do roku 1997.

V první kapitole jsou rozebrány jednotlivé pravomoci hlavních aktérů v české zahraniční politice a teorie politických arén, která slouží v práci k vysvětlení procesu vzniku české evropské politické agendy. V hlavní kapitole práce jsou zkoumány názory hlavních aktérů české zahraniční politiky na proces evropské integrace a role České republiky v ní. Mezi nejvýznamnější představitele jsou vybrány prezident Václav Havel, premiér Václav Klaus a ministr zahraničních věcí Josef Zieleniec. V poslední analytické části práce dochází k závěru, že ve vztahu k Evropské unii panovala v české zahraniční politice nejednotnost, která byla prohlubována názorovými rozdíly mezi hlavními představiteli na proces evropské integrace a na samotnou podobu českého transformačního postupu.